

1926 porušen byl zákon v ustanovení §u 3 zákona ze dne 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák. Toto usnesení se zrušuje jako zmatečné a radní komoře krajského soudu v Litoměřicích se ukládá, by postupovala podle zákona.

D ů v o d y:

Ze spisu okresního soudu v Chabařovicích vychází na jevo, že František K. byl dne 13. prosince 1925 zatčen pro podezření ze zločinu zhářství, že proti němu bylo vedeno přípravné vyhledávání u okresního soudu v Chabařovicích, a že toto řízení mělo býti zastaveno na základě prohlášení státního zastupitelství v Litoměřicích ze dne 22. prosince 1925, že neshledává důvodů k dalšímu stíhání Františka K-a, při čemž zároveň podotýká, že mu nepřísluší náhrada za vazbu, poněvadž podezření proti němu není zcela vyvráceno. Prohlášení státního zastupitelství z 22. prosince 1925, jež by bylo pravidelným způsobem došlo do Chabařovic 23. prosince 1925, nedošlo tomuto okresnímu soudu vůbec, protože se spis ztratil. František K. zůstal ve vazbě až do 2. ledna 1926, kdy teprve bylo trestní řízení proti němu k novému návrhu státního zastupitelství podle §u 90 tr. ř. zastaveno. František K. domáhal se protokolárně náhrady za protizákonně prodlouženou vazbu za 10 dní od 24. prosince 1925 do 2. ledna 1926 včetně; radní komora v Litoměřicích usnesením ze dne 1. února 1926 rozhodla, že mu nárok na náhradu podle zák. z 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák. za onu dobu nepřísluší, s odůvodněním, že se tu nejedná o vazbu ve smyslu zákona, nýbrž o vazbu přivoděnou tím, že dotýčný trestní spis s návrhem státního zastupitelství na zastavení řízení okresnímu soudu v Chabařovicích nedošel. Tímto usnesením, jež nabylo právní moci, ježto mu nebylo odporováno, byl porušen zákon v ustanovení §u 3 zákona z 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák., ježto rozhodnutí o náhradním nároku příslušelo okresnímu soudu v Chabařovicích, když krajský soud se jinak věcí nezabýval. Není také správným odůvodnění onoho usnesení radní komory, že nejde o vazbu podle zákona z 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák., neboť zákon jiné vazby nezná. Z §u 1 odst. druhý zákona z 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák., lze dovoditi, že v případě, kdy zatčený zůstal podezřelým, sice náhrada nepřísluší, přísluší však i v takovém případě za vazbu protizákonně prodlouženou. Bylo proto zmatečnými stížnostmi generální prokuratury podle §u 33 tr. ř. po rozumu ustanovení §u 292 tr. ř. vyhověti a rozhodnouti tak, jak se stalo.

Čís. 2468.

S hlediska §§ů 36, 40 tr. zák. jest stíhati v tuzemsku pachatele, spáchaného v cizině zločin v době, kdy byl cizincem, byl-li v době dopadení již čs. státním příslušníkem, třebaš byl pro onen zločin již právoplatně odsouzen v cizině, avšak trest si neodpykal.

(Rozh. ze dne 3. září 1926, Zm II 247/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 22. dubna 1926, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin svedení k smilstvu podle §u 132 III tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a krajskému soudu ve Znojmě uložil, by věc znova projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost vytýká napadenému rozsudku právem jako zmatečnost ve smyslu čís. 9 b) §u 281 tr. ř., že sprostil obžalovaného z obžaloby pro zločin podle §u 132 III tr. zák. jen z toho důvodu, poněvadž obžalovaný spáchal tento zločin v cizině (v Rakousku), v době spáchaného činu byl cizozemcem, totiž rakouským státním příslušníkem, a pro tento trestný čin již byl rozsudkem krajského soudu v Kremži ze dne 27. března 1925 právoplatně odsouzen, takže stíhání obžalovaného v tuzemsku jest prý nepřipustným, třeba že obžalovaný nabyt později československého státního občanství. Tímto výrokem byl zákon porušen a nesprávně vyložen v ustanovení §u 36 tr. zák. Platný trestní zákon neobmezuje svoji působnost pouze na princip personální (§ 36) a teritoriální (§ 37), nýbrž zastává v §u 40 princip světového práva trestního a stanoví v něm, že též proti cizinci pro zločin spáchaný v cizozemsku má se zakročiti podle tohoto trestního zákona, když cizí stát odpírá ho převzítí. Již z této zásady jasně vysvítá, že čin obžalovaného, který jest zločinem jak podle zdejšího zákona, tak podle trestního zákona místa spáchaného činu, nemůže zůstatí beztrestným. Skutečnost, že obžalovaný při svém přistížení v tuzemsku nebyl již cizincem, nýbrž příslušníkem Československého státu, nemůže tudíž zrušiti trestnost, naopak činí podle §u 40 tr. zák. pouze subsidiární právo trestního stíhání podle §u 36 tr. zák. právem priméřným. Toto místo zákona vylučuje pouze vydání obžalovaného Rakousku a zapovídá výkon cizozemského rozsudku, nařizuje však stíhání obžalovaného v tuzemsku bez ohledu na to, zda obžalovaný v době spáchaného činu byl tuzemcem, jen když jest tuzemcem v době svého postižení (stejně rozh. býv. víd. nejv. soudu z 23. února 1903 č. sb. 2824). Další skutečnost, že obžalovaný byl již pro tento čin právoplatně odsouzen krajským soudem v Kremži, neruší trestnosti, neboť podle §u 225 tr. zák. jest zločin odčiněn pouze výkonem trestu, což ostatně vyplývá též z posledního odstavce §u 36 tr. zák. Rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu, sb. n. s. č. 222, na něž obhájce při zrušovacím roku poukázal, se na souzený případ nehodí, ježto se týká případu, kde činy, spáchané v cizině, jsou podle zdejšího práva přečinem a přestupkem, a pachatel byl cizincem ještě v době odsouzení, takže nešlo o použití §u 36 tr. zák., nýbrž §u 234 odst. druhý tr. zák. Bylo proto oprávněné zmateční stížnosti vyhověti a napadený rozsudek zrušiti. Ježto nalézací soud, vycházející ze svého právně mylného názoru, dosud se neobíral skutkovou stránkou činu obžalovanému za vinu kladeného, byla věc vrácena nalézacímu soudu, by ji znova projednal a rozhodl.